LIGA NAȚIUNILOR

IDEALUL, VICIILE ŞI PRIMEJDIA EI

Conferinţă ţinută la Cercul de Studii al Centrului Studenţesc Bucureşti în ziua de 15 Decembrie 1929

DE

ION I. MOTA

BUCUREŞTI
INSTITUT DE ARTE GRAFICE „BICA“ STR. JUSTIŢIEI, 30
1930

DOAMNELOR şi DOMNILOR,

Cu riscul de a părea exagerat, voi începe făcând clar şi categoric o afirmaţiune, mai bine zis repetând o afirmaţiune făcută înaintea mea de alţii mai competenţi, ca de pildă Vasile Conta, — şi anume: *naţiunea noastră merge spre pieire* dacă nu ne vom opri de pe calea pe care o batem azi. Am spus că e foarte probabil ca asemenea cuvinte să vă pară exagerate, cu toată realitatea ce ne stă zilnic în faţa ochilor. Căci mă gândesc la un adevăr psihologic asupra căruia ni-a atras atenţiunea, nouă creştinilor europeni, miraculosul predicator creştin indian Sadhu Sundar Singh, când ne-a caracterizat spunând că-i facem impresia unor leproşi. Intr'adevăr, spune acesta, e în deobşte ştiut că leprosul, deşi e năpăstuit de cea mai cumplită nenorocire şi-şi vede corpul hidos acoperit de bube şi putrezindu-i lent, an de an, totuşi el nu-şi mai dă seama de grozăvia realităţii, iar hâzenia lui, prin banalizare, i-se pare ceva aproape normal şi în orice caz suportabil. Iar noi creştinii, spune neofitul misionar indian, tot astfel, facem impresia că nu suntem prea emoţionaţi şi deranjaţi de pierzania morală a materialismului, a dominaţiei cărnii suverane, în care am ajuns. Ni-se pare că aşa e normal, aşa trebue să fie omul şi suntem foarte severi faţă de exagerările „maniacilor unei morale creştine perimate". Aceeaşi psihologie caracterizează pe om şi în raporturile sale cu sentimentul naţional, cu realitatea vieţii naţionale. E drept că în toate oraşele noi Românii, suntem sistematic şi progresiv înlocuiţi de către străini, în deosebi jidani, cari au ajuns

să stăpânească aproape în întregime comerţul, industria şi băncile, să domine presa şi indirect politica, iar prin numărul lor mare din Universităţi să constituie un real pericol pentru cultura noastră.

E incontestabil că aceşti străini ne sunt duşmani şi că totul merge agravându-se. Totuşi, nu ne place să ne zdruncine cineva micile noastre echilibruri personale, relativa noastră linişte şi pace, spunându-ne lucruri atât de alarmante şi cu concluzii atât de deprimante, cu evidenţierea anumitor sacrificii ale acestui echilibru prezent pentru salvarea zilei de mâine. Nu ne plac asemenea vorbe, preferăm să fim lăsaţi să ne vedem de bubele noastre, cari în definitiv poate nici n'or fi chiar atât de hidoase cum s'ar părea, şi de aceea ne calmăm uşor, taxând drept exagerare afirmaţiuni ca cea pe care am făcut-o, chiar dacă ea vine dela un cap ca al lui Conta.

Totuşi, realitatea e aceasta: *vom pieri*. Vom pieri, evident, dacă nu vom lua măsurile necesare de salvare, pe cari până azi nu le vedem nicăiri. Şi nici nu e exact a zice că „vom pieri"; ci: *pierim*, încă de pe acum şi tot mai mult. Căci un neam nu piere într'un moment, printr'o ultimă suflare, ca un om, ci se descompune lent, printr'o moarte ce poate dura veacuri întregi. Astfel azi e aproape iremediabil pierit neamul românesc din nordul Bucovinei, din Maramureş, din multe oraşe şi din atâtea părţi ale ţărei. In aceste părţi românismul trebue înviat, replantat, căci e aproape dispărut. Procesul extrem de grav, continuă şi dacă-l lăsăm neîmpiedecat, ei bine, s'o ştim cu toate că n'am vrea să ni-o spunem prea brutal şi convingător: vom pieri *complect*, trecând în prealabil printr'o robie la străini mai mult sau mai puţin lungă. Mai e nevoe de exemple, când exemplul e la uşă, la fiecare pas al banalei vieţi cotidiane ? Citiţi într'o lucrare a doctorului Paulescu, numele comercianţilor români din Str. Lipscani, din Bucureşti, la 1880, când toate firmele, afară de 2—3, erau

româneşti, şi vedeţi ce e azi. Priviţi ce e azi până şi în încrezutele oraşe ale Olteniei dârze şi veţi primi, cred, de astă dată fără a o taxa de exagerată, afirmaţiunea primejdiei mortale în care ne aflăm.

Şi, cercetând mai atent această amplă şi multilaterală nenorocire în care am căzut, cercetând-o în mod sistematic, vom vedea că viaţa neamului e atât de ameninţată şi compromisă, din cauză că un imens, un apocaliptic complot s'a urzit contra întregii lumi, a tuturor naţiunilor, mai ales creştine. El tinde a ataca cele două temelii ale existenţei unei naţiuni: *naţionalitatea şi spiritualitatea religioasă, creştină*. Iar urzitorii sunt, evident, cei ce profită, cei ce se înstăpânesc în locul nostru, deasupra noastră: *Jidanii*, ajutaţi de *francmasonerie*.

Inainte de a mă izola pentru a trata în amănunte subiectul meu: Societatea, sau „Liga" Naţiunilor, trebue să integrez acest subiect în cadrul din care face parte, adică în complotul mai sus amintit. O voi face în puţine cuvinte. Aşa dar, atacând *naţionalitatea* şi *disciplina spirituală creştină* a unei naţiuni, o desarmezi, o robeşti şi o distrugi.

Căci, Doamnelor şi Domnilor, *naţionalitatea* e un fenomen social tot atât de „natural", de independent de viaţa omului, ca şi toate fenomenele naturii. Aceasta nu înseamnă că ea nu poate evolua, ci înseamnă că fenomenul ruperii omenirii în grupuri izolate, naţionale, e o realitate naturală actuală, pe care n'o putem ignora şi desfiinţa, printr'un act de voinţă. Aceste grupuri umane individualizate prin sângele rasei, prin limbă, obiceiuri, aspiraţii comune şi *pe deasupra tuturor, printr'o solidaritate egoistă şi exclusivistă* ce tinde să întărească colectivitate etnică, neţinând seama, ba manifestându-se uneori, cum e cazul Jidanilor, împotriva celorlalte, aceste grupuri — naţiunile — sunt o realitate: ele

există. E un truism, un lucru ce pare a nu mai avea nevoe de o demonstraţie: existenţa naţiunilor ca entităţi izolate, individualizate, cari caută a se desvolta pe sine în mod exclusiv şi foarte adesea în paguba altora. E cazul Ungurilor, cari totdeauna au tins, tind şi probabil vor tinde a servi naţionalitatea lor, nedreptăţindu-ne pe noi Românii şi pe alţi vecini. E cazul Ruşilor, al Bulgarilor, al altora, pe deasupra tuturor, al Jidanilor.

Naţionalitatea apare astfel ca singura forţă capabilă a rezista acestor grupări naţionale adverse; păstrarea naţionalităţii ca centru de forţă, de agregare, de solidaritate şi rezistenţă, e condiţia fiinţării noastre ca naţiune independentă. Fără forţa naţionalităţii ne descompunem, ne pulverizăm, pentru a cădea apoi pradă naţiunilor viguroase şi conservate.

Pe de altă parte, dacă în domeniul vieţii temporale naţionalitatea e coloana vertebrală a vieţii, această viaţă a naţiunii nu e posibilă şi asigurată fără o *ordine spirituală sănătoasă,* fără o moralizare şi spiritualizare a indivizilor din naţiune. Disciplina religioasă, în speţă creştină, e un al doilea element indispensabil vieţii. Naţionalitatea şi spiritualitatea morală, creştină, se complectează, se angrenează, aducând echilibrul vieţii omeneşti şi putinţa ei de păstrare.

Ei bine, de o serie de decenii asistăm, cum am spus, la desfăşurarea unui imens complot, ce se întinde aproape asupra tuturor naţiunilor şi care tinde a slăbi, a compromite, a altera până la desfiinţare *naţionalitatea* şi *creştinismul.* Pentru a ne mărgini la ceeace se petrece în ţara noastră, constatăm o serie întreagă de iniţiative şi societăţi, mai mult sau mai puţin triunghiulare, puse sub patronaje, durere, adesea atât de auguste — diferite asociaţii de educaţie a tineretului, societăţi zise creştine, — în cari totuşi intră şi chiar conduc mulţi străini (cazurile Y. M. C. A., „Triunghiul Albastru", „Ti-

neretul conştient român", etc. şi până şi Cercetăşia şi altele dintre cari nu lipseşte nici „Institutul Social Român") — toate aceste înjghebări exercită o influenţă educatoare puternică asupra Românilor, educându-i în toate direcţiile: sport, filantropie, simţăminte nobile, din cari însă lipseşte în mod foarte suspect şi sistematic orice educaţie a sentimentului naţional şi orice slăvire a lui Isus. Se tinde să se dovedească, posibilitatea existenţii unei spiritualităţi în afară de creştinism şi a unei vieţi în afară de naţionalitate şi chiar contra ei. Să mai amintim de francmasonerie, de presa noastră scrisă de Jidani, care, ne hrăneşte zi de zi, ne formează sufletul? Apoi literatura anumită, arta şi celelalte manifestări ale activităţii omeneşti? E suficient să facem o privire sinceră înăuntrul nostru a fiecăruia, să constatăm câtă lumină creştină ne mai stăpâneşte, câtă castitate şi să ne mărturisim că sufletul nostru e aproape gol de aceste simţăminte de care se ruşinează (cine îndrăzneşte azi, dintre noi, a mai afirma valoarea cuvântului lui Isus şi, mai ales, a-l urma?), — e suficient acest lucru pentru a constata uriaşele efecte, cumplitele victorii spirituale ale acestor atacuri anticriste. E suficient apoi să constatăm (ceeace am făcut adineaori) cum se îndeplineşte pieirea în ordinea temporală, materială, a fiinţei noastre ca neam — *fără ca cei ce conduc Statul român, să ia măsurile necesare dictate de instinctul şi conştiinţa conservării naţionale* — pentru a ne da seama de descompunerea acestei forţe, care e naţionalitatea noastră, în urma atacurilor iudeo-masonice.

Liga Naţiunilor e doar una din aceste multiple forme de conspiraţie antinaţională şi anticreştină, care nu are tendinţa de a fi mijlocul suprem de încoronare definitivare a rezultatelor deja obţinute de iudeo-masonerie până acum în întreaga lume. Acest lucru, pe care încă nu e suficient să-l afirmăm, ne vom strădui acum să-l dovedi.

* * *

Să vedem aşa dar *ce este „Liga Naţiunilor"* ? Ceva destul de simplu : ea este *guvernul dictatorial al lumii,* stăpânul naţiunilor. Cel puţin juridiceşte, ea este aceasta. In fapt nu îndrăsneşte să-şi exercite însă, până acum, toate aceste drepturi.' Dar ceeace este esenţial, e ceeace este Liga Naţiunilor juridiceşte şi poate deci deveni oricând în fapt (dacă naţiunile îşi vor respecta angajamentul luat faţă de Ligă). Aşadar azi putem spune fără nici o exagerare, că există un Stat mondial a cărui conducere şi forţă publică este încredinţată Ligii Naţiunilor. Statele componente ale acestui Stat mondial şi-au pierdut în bună parte suveranitatea, în folosul acestui supra-Stat.

Iată ce este „Liga Naţiunilor" (căreia i-se potriveşte mai bine numele francez de „*Societate* a Naţiunilor" deoarece o societate e o individualitate, o unitate în care dispar elementele componente, în timp ce o *ligă* e o simplă întrunire a unor unităţi disparate, ceeace nu e cazul pentru „Liga Naţiunilor").

Care e *scopul, idealul* acestei „Ligi" ? Acest scop e în strânsă legătură cu mentalitatea postbelică, fiind foarte explicabil ca pretutindeni să se ridice, a doua zi după armistiţiul din 1918, o ură contra războiului, contra carnajului, contra sălbăticiei omeneşti. Acest substrat psihologic a fost utilizat de către adevăraţii creatori ai Ligii Naţiunilor (şi vom vedea la urmă cine sunt) spre a lansa, a crea această instituţie, dându-i ca *scop aparent* (tot la urmă vom vedea şi scopul adevărat dar ascuns) : *înlăturarea arbitrarului,* a bunului plac războinic, a forţei brutale *din viaţa naţiunilor.* Scopul acesta aparent al Ligii nici nu e numaidecât stârpirea războiului, de oarece ea însăşi admite că sunt cazuri de războae drepte, necesare,—ci scopul e ca *războiul nedrept, arbitrarul vieţii internaţionale, să dispară.*

N'ar fi nimic de zis contra acestui scop, dacă-l

considerăm în sine, independent de posibilităţile de realizare. E chiar ceva foarte nobil, seducător mai ales pentru spiritul superior al arianului, al creştinului iubitor de ideal, de distilare spirituală.

Dar de îndată ce examinăm posibilităţile teoretice de realizare, apoi sistemul practic prin care s'a realizat în fapt acest scop, constatăm o nesfârşită serie de *vicii.*

Aceste vicii ne dovedesc că un scop nu e suficient să fie nobil, când intră în domeniul realizării, ci trebueşte să fie realizabil, deoarece în caz contrariu sistemul de realizare se va întoarce exact contra scopului în loc de a-l servi. Şi, vom dovedi că exact acesta e cazul Societăţii Naţiunilor.

Intr'adevăr, trebue să constatăm că într'o societate omenească, *arbitrarul* n'a putut fi niciodată înlăturat decât printr'un singur disolvant al său : prin *regula de drept,* prin juridicizarea vieţii sociale, adică prin încadrarea activităţii membrilor componenţi în limite juridice. Fără o sistematizare juridică a vieţii, nu e cu putinţă înlăturarea arbitrarului. Căci într'adevăr, ce este regula de drept, norma juridică? Ea este o reglementare *obiectivă, prealabilă* şi *unică* a diferitelor raporturi şi fenomene sociale. Se stabileşte dinainte deci, pentru cazuri încă ne-născute, care va fi poziţiunea forţei publice în diferitele raporturi şi conflicte dintre oameni. Prin însăşi această calitate de reglementare *prealabilă* a situaţiunilor *viitoare,* regula juridică e imparţială, obiectivă, iar nu o soluţie de circumstanţă, subiectivă şi personală. Iar prin calitatea ei de a-şi exercita forţa conţinutului său *în acelaş fel,* în *toate* cazurile similare la care se referă, regula de drept exclude şi mai radical *arbitrarul* bunului plac, al agentului forţei publice a Statului. Se prevede de exemplu prin regula de drept care creiază şi pedepseşte delictul de furt, că, oridecâteori, oricine ar fi, îşi însuşeşte, în anumite condiţiuni, lucrul altuia, va fi pedepsit într'un fel

anumit. E astfel exclus arbitrarul dintre oameni prin putinţa ce li se dă, de a apela la intervenţia forţei publice, în soluţionarea conflictului. Deasemenea e exclus arbitrarul judecătoresc deoarece cel care judecă, cel ce exercită forţa publică, e *limitat* de regula juridică de lege, de cod. E suficient să ne gândim ce ar fi un Stat, în care pe deoparte nu s'ar putea apela la intervenţia forţei publice pentru soluţionarea unui conflict, iar pe de altă parte organele şi autorităţile forţei Statului—magistraţii şi administratorii, agenţii executivi etc.,—nu ar fi încadraţi şi limitaţi, în executarea puterii lor, de către legi, pentru a ne da seama că *numai regula juridică poate desfiinţa arbitrarul.*

Ajungem astfel la concluzia că *Societatea Naţiunilor nu-şi va putea realiza scopul ei de combatere a arbitrarului din viaţa internaţională a naţiunilor,—decât dacă este o instituţie bazată pe un fond de principii şi regule juridice,* limitatoare ale puterii sale uriaşe de guvern stăpân peste naţiuni, de organ al forţei publice a omenirii. Aşadar se pune chestiunea dacă Liga Naţiunilor *este sau nu o instituţie juridică,* o instituţie care îşi exercită funcţiunea de guvernatoare a lumii (dotată cu o uriaşă forţă publică) pe baza unor *regule de drept,* care-i limitează şi reglementează atribuţiunile, împiedecând intervenirea arbitrarului în hotărârile sale ?

Ei bine, răspunsul e negativ: *Societatea Naţiunilor nu e şi nu poate fi o instituţie bazată pe un fond juridic,* ci e o simplă instituţie *politică,* deci arbitrară. Ceeace vom dovedi : întâi în *principiu,* apoi *în fapt.*

In principiu, zic, chiar şi în principiu, Liga Naţiunilor nu poate avea o structură juridică. De ce ? Pentru foarte simplul motiv, că în materie de reglementare a raporturilor dintre naţiuni, regula juridică nu s'a putut înstăpâni aproape deloc. Acea parte a Dreptului care se

ocupă de aceste raporturi dintre State, adică aşa zisul Drept Internaţional Public, e o disciplină juridică abea născândă şi foarte incompletă, care se limitează exclusiv la reglementarea juridică a raporturilor de mică importanţă din viaţa internaţională, ca de ex. regulele juridice în materie diplomatică, consulară, sau la înşirarea unor dispoziţii ale unor tratate, aproape exclusiv regule de procedură internaţională. Nu vei găsi nici o dispoziţiune în Dreptul Internaţional Public, relativ la marile chestiuni ale raporturilor dintre State, ca de pildă dreptul unei naţiuni asupra unui teritoriu, dreptul unei naţiuni la independenţă, cazurile războiului drept şi ale celui abusiv (norme juridice penale internaţionale) etc. Nimic din toate acestea nu există în Dreptul pozitiv. Dar, mai grav, nu există asemenea sistematizări juridice nici în doctrină, nici aşa dar în Dreptul natural. De ce oare ? Evident nu din cauza lenei cugetătorilor jurişti, ci din cauză că azi cel puţin, dacă nu întotdeauna, raporturile dintre naţiuni nu sunt susceptibile în ceeace au ele mai important, unei incadrări juridice. Căci ceeace caracterizează regula de drept, ca şi orice regulă, lege ştiinţifică, este faptul de a fi expresiunea, dispoziţiunea unei soluţiuni constante, aplicabile unor serii de fenomene indentice, cari se repetă. Ori de câte ori un corp este lăsat să cadă, în anumite condiţii, stabileşte legea ştiinţifică a gravităţii, el va cădea într'un anumit fel. Ori de câte ori un om ucide în anumite condiţiuni, stabileşte regula ştiinţei dreptului penal, el comite crima cutare. Deci este însăşi în esenţa regulei ştiinţifice, raportarea ei la o *serie* de situaţiuni *identice,* cari sunt susceptibile a se repeta, aplicându-se în acest caz aceeaşi lege, regulă, *prealabil* stabilită pentru situaţiuni *viitoare,* deci obiectivă, nearbitrară.

In raporturile de viaţă dintre naţiuni nu s'au putut însă descoperi şi formă regule juridice pentru motivul că

marile interese naţionale (conflicte de teritoriu etc.) *nu sunt fenomene susceptibile de a se repeta în condiţiuni identice*, reglementabile deci în prealabil printr'un sistem juridic. Să luăm ca pildă *dreptul unei naţiuni asupra unui teritoriu* (sursa aproape constantă a războaelor). Unii vor invoca, cu dreptate, *dreptul istoric*, sau *voinţa majorităţii* populaţiei (cazul Ardealului pentru noi). Alţii vor invoca, poate tot cu dreptate, numai dreptul istoric, indiferent de plebiscitul actual al unei populaţii intruse, colonizate, (cazul nordului Bucovinei etc.). Tot atât de legitim se va putea invoca dreptul unei naţiuni paşnice asupra unui teritoriu, pentru a-şi asigura o *graniţă strategică*, spre a se apăra contra unei naţiuni războinice (cazul Cadrilaterului nostru), sau dreptul la *frontiere naturale*, dreptul la un teritoriu de siguranţă al unei capitale (cazul Belgradului). Vedem aşadar că aici, în această foarte importantă materie a raporturilor internaţionale, drepturile sunt atât de variate, bazate pe atât de multiple fundamente istorice, geografice, militare, etnice, încât crearea unor legi ştiinţifice de drept, e cel puţin tot atât de dificilă, ca şi găsirea aşa ziselor legi istorice. Nu există situaţiuni fixe, cari să se repete, compuse din aceleaşi elemente cărora să li se poată deci aplica aceiaşi soluţiune dinainte stabilită. In zadar am creia un vast cod, căci noile fenomene, noile conflicte nu vor putea fi incadrate în nici un text. — La aceeaşi constatare ajungem, când e vorba de o altă sursă de conflicte internaţionale: *dreptul la independenţă* al naţiunilor. Când se naşte acest drept, de vreme ce el nu este general, căci e incontestabil că ţinerea sub stăpânirea Europenilor a unor popoare sălbatice din Africa este admisibilă, dreaptă, folositoare? Unde e limita? De ce ar fi mai puţin demn de independenţă un popor eroic ca Rifanii lui Abd-el-Krim, sau ca Burii, decât un popor european? Care poate fi criteriul juridic al independenţii?

Nemţii nu susţineau oare (şi Ungurii la fel) că, în virtutea unei pretinse calităţii a lor de Kulturvolk, au dreptul de a domina, spre a civiliza, multe naţiuni europene, dacă nu pe toate, între cari şi pe noi Românii? Şi aici, chestiunea este tot atât de instabilă şi neprecizabilă ştiinţificeşte în regule permanente, ca şi în chestiunea teritoriului. Şi aşa mai departe. Viaţa naţiunilor se confundă cu istoria, iar până acum încercările de a stabili *legi istorice* (cazul istoriştilor germani: Knies, Hildebrand, Roscher) au dat greş. Cu atât mai mult sunt imposibile aci *legile juridice*, de amănunt.

Iată deci, de ce nu numai că Dreptul Internaţional Public e aproape inexistent, dar nici în principiu constatăm că el nu poate lua naştere. Aşadar chiar în principiu ajungem la condamnarea Ligii Naţiunilor pentru viciul capital: ea ne putând avea la bază un sistem de regule juridice, care să garanteze că atribuţiunile ei vor fi exercitate obiectiv şi în mod impersonal, este *fatal* ca ea să-şi exerciteze aceste atribuţiuni în mod subiectiv, arbitrar, devenind o simplă unealtă de conspiraţie politică, cu atât mai primejdioasă, cu cât e mai puternică.

Dar nu numai *în principiu* apare exclusă posibilitatea dispariţiei arbitrarului internaţional prin crearea Ligii Naţiunilor, — ci şi *în fapt*. Vom dovedi acum, cu câteva exemple că, după cum era fatal şi inevitabil, Liga Naţiunilor este şi în fapt singurul lucru ce putea să fie: *o instituţiune politică arbitrară*. Vom cita 4 exemple:

1) Examinăm mai întâi felul cum s'a organizat, în fapt Liga Naţiunilor, spre a vedea cât e de îmbibată de arbitrar politic însăşi structura, organizaţia sa. Liga are două organe capitale: *Consiliul* şi *Adunarea Generală*. S'ar crede în primul moment, că e vorba de două organe, unul executiv: *Consiliul*, altul legislativ deliberant, adevăratul deţinător al puterii: *Adunarea Generală*, — adică

două organe asemănătoare *guvernului şi pârlamentului* dintr'un Stat. Căci aşa ar trebui de fapt să fie : Consiliul să fie complectamente limitat şi subordonat Adunării, deoarece el e compus numai dintr'o parte a Statelor din Liga Naţiunilor, în vreme ce Adunarea Generală le cuprinde pe toate. Ei bine, lucrurile stau tocmai invers : *Consiliul este factorul atotputernic* în Liga Naţiunilor. Iar Adunarea Generală are un rol cu totul secundar şi aproape pur formal. Nu există nici un drept de control al Adunării Generale, asupra activităţii Consiliului, iar atribuţiunile Consiliului sunt supuse numai bunului său plac, fără cenzura Adunării Generale. Atribuţiunile acestor *două orgâne complectamente independente* se împart în trei categorii : atribuţiuni *proprii şi exclusive ale Consiliului* (cari sunt cele mai importante şi numeroase), apoi atribuţiuni *proprii şi exclusive ale Adunării Generale* (aproape fără nici o importanţă) şi câteva palide atribuţiuni *comune ale Consiliului şi Adunării Generale.* Spre a se vedea această atotputernicie a Consiliului enumerăm aci aceste atribuţiuni :

1) Atribuţiuni proprii şi exclusive ale Consiliului:

a) Relativ la admiterea unui nou membru permanent sau nepermanent în Consiliu.
b) Relativ la schimbarea sediului S. N.
c) „ „ desarmarea Statelor.
d) „ „ prevenirea şi autorizarea războaielor.
e) „ „ sancţiunile de aplicat în materie de arbitraj.
f) Relativ la organizarea Curţii Permanente de Justiţie Internaţională.
g) Relativ la aplicarea sancţiunilor prin blocarea economică şi intervenţie armată colectivă contra Statului recalcitrant.
h) Relativ la excluderea unui Stat din Societatea Naţiunilor.
i) Relativ la executarea mandatelor asupra colo-

niilor.
j) Relativ la aplicarea tratatelor de protecţiune a minorităţilor şi la autorizarea Statelor respective, de a-şi modifica Constituţia în ce priveşte acest regim de protecţiune.
l) Relativ la unele atribuţiuni speciale în legătură cu trecutul război mondial (ex. chestiunea protecţiunii oraşului Dantzig, a teritorului Sarre, a „Anschluss"-ului austriac etc.).

2) Atribuţiuni proprii ale Adunării Generale:

a) Relativ la admiterea unui nou Stat.
b) „ „ revizuirea tratatelor de pace.
c) „ „ votarea bugetului.

3) Atribuţiuni mixte ale Consiliului şi Adunării

a) Revizuirea pactului ; b) conciliaţiune ; c) Alegerea judecătorilor Curţii Permanente.

Aşadar se vede clar cum *cele mai capitale atribuţiuni* (ca prevenirea şi autorizarea războaielor, sancţiunile chiar armate contra Statului recalcitrant, dispoziţiile de desarmare, apoi stabilirea regimului minorităţilor etc.) sunt de competinţa *exclusivă* a Consiliului, Adunarea Generală ne având nici un drept de control, indicaţiuni, sau orice alt amestec. Şi, ce se întâmplă ? Dat fiind faptul că acest Consiliu e compus numai din membri permanenţi ai marilor puteri Anglia, Franţa, Italia, Japonia, Germania şi din câţiva membri temporari, *aleşi tot de către membrii permanenţi* pentru câţiva ani,—însemnează că *toată puterea S. N.*, în folosul căreia ni-am alienat noi suveranitatea naţională, este în mâna unui *Consiliu din care noi nici nu facem parte.* Soarta noastră şi a celorlalte zeci de State mai mici ,dreptul de a face un război, de a ne înarma, de a ne organiza în

interior relativ la minorităţi, toate acestea depind de bunul plac al D-lor Chamberlain, Briand, a nu ştiu cărui japonez şi Brazilian, membrii ai Consiliului, faţă de cari noi rămânem cu mâinile legate, obligaţi a ne supune tutelei lor *arbitrare şi nejuridice*, fără a ne spune măcar cuvântul.

Dacă nu ar fi arbitrară şi politică organizarea Soc. Naţiunilor, atunci se urmau cel puţin normele de Drept Constituţional ale Statelor şi s'ar fi dat atotputernicia în mâinile Adunării Generale, Consiliul fiind un simplu organ executiv al Adunării-Parlament. Dar aci încetează şi democraţia şi spiritul juridic al occidentului, pentru a face loc celei mai suspecte şi arbitrare dictaturi: a unui Consiliu compus din 5—10 State puternice şi atotstâpâne peste soarta întregului glob, care şi-a distrus suveranitatea naţională în beneficiul acestui admirabil areopag.

2) Trecem la al doilea exemplu de arbitrar ce stăpâneşte, în fapt, structura Societăţii Naţiunilor şi anume la *procedarea Soc. Naţiunilor, procedare pur politică iar nu juridică*, în ceeace priveşte *primirea sau refuzul primirii în Ligă a unor State* petiţionare. Acest exemplu ne arată nu numai că în Liga aceasta stăpâneşte arbitrarul, dar că şi atunci când *există* regule juridice pentru anumite situaţiuni, *ele sunt călcate de către însăşi Soc. Naţiunilor*, care şi-a trasat aceste regule. Şi anume: pactul Soc. Naţiunilor dispunând că *orice* Stat poate fi primit în Societate la cererea sa (deci o regulă de drept, impersonală, obiectivă), Societatea a refuzat totuşi înscrierea Statelor: Georgia, Armenia, Ucraina, evident din motive pur politice, deşi acestea întruneau toate condiţiunile juridice necesare admiterii în Societate. In schimb au fost primite Irlanda şi Dominionurile engleze, deşi fiinţa de Stat independent a acestora e cu mult mai discutabilă decât aceea a amintitelor State respinse. Aşadar bunul plac, interesul politic, domină încă odată în Soc. Naţiunilor, *chiar şi atunci când are deja determinate regulele de conduită*, precise, clare, juridice. Ne putem întreba cât de obiective şi nearbitrare vor fi hotărârile acestui Consiliu. atunci când el nu e limitat de nici o regulă de drept (de ex. pentru autorizarea unui război, pentru clasarea unui război ca just sau injust).

3) Un al treilea exemplu de arbitrar în fapt, se găseşte în foarte importantul art. 12 din pact, relativ la *autorizarea războaielor* şi la sancţiunile de luat contra Statului ce nu se supune poruncilor Consiliului Ligii. Acest articol prevede că orice asemenea hotărâre a Consiliului nu e obligatorie pentru Statul la care se referă decât *dacă hotărîrea Consiliului e luată cu unanimitate de voturi*. In cazul când hotărîrea e luată cu simplă majoritate, ea nu mai e obligatorie, beligerantul e liber a face ce vrea, fără a se expune rigorilor represiunii armate sau economice din partea Ligii. Dispoziţia aceasta, care nu se justifică cu nici un argument de drept, are de scop simpla promovare a arbitrarului marilor puteri, membre permanente în Consiliu, cari nu vor fi niciodată expuse a se vedea stânjenite de către Ligă în această enorm de importantă chestiune a războaelor, deoarece e suficient ca Statul mare putere interesat, membru în Consiliu, să fie de altă părere, pentru ca unanimitatea şi deci obligativitatea să nu mai existe. Şi când ne gândim că aproape exclusivul scop al fondării Ligii, a fost tocmai introducerea unei disciplini, a unei supra-autorităţi în materie de războaie, vedem cum prin acest art. 12 Liga îşi pierde orice putere şi posibilitate de disciplinare faţă de marile puteri, pentru a rămâne doar tiranul dictatorial al micilor State, robite acestei Ligi. E aci oare o imparţială preocupare juridică la bază, sau o simplă şi arbitrară manevră de dominaţiune a marilor State asupra celor mici ?

4) Un ultim exemplu credem că va întregi suficient, lumina făcută în această chestiune a arbitrarului stăpân şi în fapt asupra Ligii Naţiunilor. Şi anume aşa zisul *pact al minorităţilor*. Acest „pact", cuprinzând o serie de obligaţiuni pe seama Statului care are în sânul său minorităţi etnice, trebuia impus *tuturor* Statelor având minorităţi, dacă ar fi ca în structura Ligii Naţiunilor să domine senina obiectivitate juridică. Toţi cei cari corespund prevederii respective: Stat cu minorităţi numeroase, să fie puşi sub puterea de control a acestui pact; iată ce ar fi fost drept, şi o dovadă de organizare obiectivă, juridică a acestei „Societăţi". Dar nu! Regimul de protecţiune a minorităţilor care, după cum am văzut, este supus cenzurii exclusive a Consiliului, *nu a fost impus tuturor Statelor cu minorităţi.* El nu a fost impus Franţei, care are câteva milioane de minoritari italieni, jidani, spanioli, germani, fără a socoti pe cei din Colonii. El nu a fost impus Angliei, cea care (ulterior instituirii acestui pact al minorităţilor) a proteguit atât de dulce minoritatea irlandeză; el nu a fost impus Germaniei, Italiei, toate State cu numeroase minorităţi. Dar strașnicul „pact" a fost impus României, Poloniei şi altor State mai mici, şi încă în cea mai revoltătoare formă: cu obligaţiunea ca prevederile „pactului minorităţilor" să fie introduse în Constituţie, *care Constituţie nu mai poate fi modificată, în ceeace priveşte acest regim al minorităţilor, nici chiar de către Adunările Constituante,* ci numai după prealabila autorizare primită din partea Consiliului Soc. Naţiunilor. Nici voinţa regală, nici voinţa naţională prin Parlamentul său constituant, nu mai are posibilitatea de a schimba acest regim al minorităţilor, dacă e vorba să respectăm iscălitura noastră, de pe pactul Soc. Naţiunilor. E un caz tipic de *totală* alienare a suveranităţii noastre naţionale, în folosul Consiliului dela Geneva (care are drept secretar general, fac-totum, pe Jidanul Sir Eric Drummond). Dacă la baza Soc. Naţiunilor ar sta o preocupare de îndepărtare a arbitrarului din viaţa internaţională, printr'o disciplinare juridică a acestei vieţi, nu s'ar putea ca asemenea monstruoase abuzuri şi favoritisme personale să fie cu putinţă.

Iată deci cum prin aceste 4 exemple credem, Doamnelor şi Domnilor, că am demonstrat suficient că şi în fapt, în realitate, Societatea Naţiunilor nu e decât un organism de servire a arbitrarului, aşa cum ne-am străduit a demonstra, mai nainte, că, *în principiu,* e condamnată a fi.

* * *

E timpul de a trage concluziile, arătând, dacă mai e nevoe, *primejdiile* ce ne ameninţă ţara din partea *viciilor* arătate în organizarea acestei autorităţi supranaţionale.

Concluzia aceasta s'a degajat, socotim, singură în firul expunerii noastre, şi nu avem decât s'o repetăm, precizând-o: creiată pentru a evita omenirii consecinţele grozave, recent văzute şi simţite în 1914—1918, ale stăpânirii nedreptăţii, a poftelor nestăvilite ale naţiunilor lacome şi tari, consecinţi ce nu puteau fi evitate decât prin distrugerea arbitrarului vieţii internaţionale, în urma disciplinării ei juridice, a incadrării acestei vieţi în limite obiective, impersonale, de drept, — Soc. Naţiunilor, imposibilă de realizat chiar şi în principiu, nu este decât *un organ de nouă promovare a arbitrarului,* promovare cu atât mai primejdioasă, cu cât în faţa comploturilor ei politice, Statele, despuiate de suveranitate, stau neputincioase, desarmate. S'a înlocuit autocraţia Kaizerilor şi a Ţarilor cu aceea a unui Consliu compus din *alţi* Kaizeri şi Ţari. S'au schimbat doar uneltitorii, *dar arbitrarul a rămas atotstăpânitor în viaţa naţiunilor.*

Astfel Societatea Naţiunilor apare pedeoparte, ca o formă de atac *contra naţiunilor,* iar în pretenţiunile sale

de activitate intelectuală, culturală, ea se vădeşte a fi o forţă de atac, *contra spiritului şi a culturii creştine*, prin disolvarea culturilor naţionale, spre a le înlocui cu un spirit de internaţionalism „umanitar" liber-cugetător, individualist.

Dar ar fi să fim incomplecţi dacă nu am arăta aci că în dosul acestei faţade se ascunde aceeaşi mână neagră, acelaş complot contra naţiunilor şi a creştinismului despre care am amintit la începutul expunerii noastre, şi anume: *francmasoneria jidovească.*

Cu scopul de *a desfiinţa suveranitatea* Statelor, spre a o înlocui cu un *supraguvernământ* care de fapt să fie în mâna judaismului mondial, s'a început şi creiat această Societate a Naţiunilor, ca punte de trecere spre acele *State Unite ale Europei capitalismului jidovesc*, State Unite atât de mult predicate de toţi francmasonii. Şi, vom dovedi afirmaţiunea noastră despre originile francmasonice şi jidoveşti ale Soc. Naţiunilor cu câteva documente de înaltă valoare. In admirabila revistă a Monseniorului *Jouin*, „*Revue Internationale des Sociétés Secrètes*", care apare la Paris cu scop precis de combatere a francmasoneriei, se arată într'un studiu documentat (No. 47 din 24 Nov. 1929) cum *Soc. Naţiunilor a fost concepută în lojile masonice*, cum acestea au lansat ideea ei. Citâm câteva pasagii:

„La 14 şi 15 Ianuarie 1917 are loc la Paris o conferinţă a francmasoneriei din ţările aliate, care decide să convoace un „Congres al masoneriei naţiunilor aliate „şi neutre", pentru a căuta „mijloacele de a ajunge la „constituirea Societăţii Naţiunilor, spre a vedea omenirea „liberându-se în viitor de dezastrele cari paralizează mer„sul civilizaţiei". La acest Congres „Fraţii Corneau şi Peigné au preconizat scopurile Congresului în aceşti termeni: „Să se prepare Statele Unite ale Europei, să se „creeze o autoritate supranaţională, care va avea ca scop

„să rezolve diferendele dintre naţiuni; Francmasoneria „va fi agentul propagandei acestei concepţiuni". Apoi la şedinţa dela 28 Iunie 1917 (cu aproape doi ani înainte de întemeierea Ligii şi în timp ce războiul era încă în curs), generalul Peingé, Mare Maestru al Marei Loji a Franţei, alcătueşte un proect de Statut pentru această „Societate a Naţiunilor", proect care seamănă perfect cu pactul Soc. Naţiunilor. Revista francmasonă franceză „Convent de la G-de Loge de France" în numărul său din 1922, pag. 235 — 236, spune între altele: „Scopul principal al Ligii Naţiunilor, trebue să fie crearea unui patriotism pentru Liga Naţiunilor, pe scurt, formarea Statelor Unite ale Europei şi mai ales Federalizarea întregei lumi. Să fie desarmate Statele izolate şi să fie în schimb înarmată Federaţia Statelor Asociate. Acestea sunt cele două faze ale aceluiaşi progres."

De altfel această concepţie francmasonă a unui guvern supranaţional, stăpân asupra lumii întregi (şi condus firesţe de francmasoneria jidovească), nu a apărut numai în 1917. Ea e veche. E destul a cita din studiul Dlui Dr. Paulescu relativ la această chestiune („Buletinul anti-judeo-masonic" dela 1 Ian. 1930, pag. 22) următorul pasagiu dintr'un articol publicat încă în 1864 de *Jidanul Lewy Bing* în „Les archives israélites": „Nu e oare natural şi necesar de a vedea în curând un *Tribunal Suprem*, însărcinat să descurce plângerile dintre Naţii şi Naţii, — judecând în ultimă instanţă, şi al cărui cuvânt să impue lumii întregi?"

Apoi „Protocoalele înţelepţilor Sionului" spun încă în 1901: „Noi vom obosi într'atât pe creştini, încât, îi vom forţa să ne ofere o *Putere Internaţională*. . . în care vom îngloba *toate Statele din lume*, şi va forma un *Super-Guvernământ*. In locul guvernelor actuale vom pune o sperietoare, ce se va numi *Societatea Naţiunilor*"

Iată deci până şi cuvântul de „Societate a Naţiuni-

lor" regăsit în aceste documente francmasonice jidovești, de acu-s 30 și 50 ani.

Dacă ne gândim cât de stupid și neînțeles este că deși se știe bine ce poate fi o astfel de „Societate a Națiunilor", Statele să-și știrbească grav suveranitatea în folosul acesteia, va trebui să constatăm că această orbire stupidă și *neînțeleasă* a lumii politice, nu poate fi o simplă greșală ci rodul voinței oculte a francmasoneriei care a creiat stârpitura de Societate dela Geneva, în lațul căreia ni-am vârât noi capul de bună voe.

Crearea Societății acesteia a Națiunilor, atât de ridiculă în principiu și irealizabilă cu toată afișarea idealului ei nobil și creerea acestei stăpâniri arbitrare pe care noi singuri ni-am pus-o în cap, deci comiterea unei atari greșeli imense și colective a tuturor Statelor lumii, nu poate fi decât rezultatul unui complot. Căci dacă ar fi putut fi orbit un om de Stat oarecare la un moment dat, nu puteau fi însă orbiți toți oamenii de Stat ai lumii fără a se sesiza de greșala lor și a o repara la timp. Și dacă deci totuși Soc. Națiunilor a luat ființă, în dauna suveranităților naționale, aceasta este din cauză că uneltele francmasone din toate Statele au fost complice, conștient sau inconștient, la subminarea viitorului patriilor lor. Singure Statele Unite ale Americei de Nord fac excepție și au refuzat tutela dela Geneva (deși Wilson a avut un rol formal atât de important la întemeierea S. N.).

Ce este de făcut ? E foarte simplu. Această „Societate", trebue nesocotită și *desființată*, iar *suveranitatea națională reintregrată în deplinătatea drepturilor ei.* Uriașul complot mondial despre care am vorbit, va primi prin aceasta o capitală lovitură, distrugându-i-se una din cele mai prețioase arme.

Și, drept încheiere, să-mi îngăduiți a-mi exprima o convingere: socot că neamul românesc va avea ocazia în această uriașă luptă, să facă dovada calităților sale de bun simț, înțelepciune și vitejească hotărâre, luând un loc de frunte în inițiativa și ducerea la capăt a luptei.

Intreaga civilizație creștină este amenințată de complotul mondial francmasonic-jidovesc. Stăm în pragul acestei dominații mondiale (se vorbește doar atât de mult despre Statele Unite ale Europei). Ei bine, Occidentul îmbătrânit care a dat până acum destul civilizației și este azi în declin, *acest Occident fruntaș se va muta în Orient !* Centrul ideilor salvatoare, al forțelor vitale biruitoare, va trebui sau va putea fi acest Orient latin al Europei. Putem spune că la noi mai mult decât în orice țară s'a menținut sănătatea de simțire și cugetare în fața valului masonic cutropitor. Și, în această țară, isvoare de energie și de mântuitoare jertfă, cari știu și cred fără clintire că se vor revărsa mâine, *inaugurând această mare epocă de ascensiune a neamului românesc spre culmea îndrumării și strălucirii mondiale.* Demonul masonic va primi prima cruntă încleștare și izbitură pe acest pământ al Daciei, iar după aceasta sfârșitul său nu va mai fi departe.

Simt aceasta în pulsația tineretului românesc în inimile majorității Românilor, în sângele nostru cald care vrea viață și strălucire, onoare și libertate. Și știu că așa va fi, deoarece cunosc hotărârea, spiritul de jertfă și transcedentalul idealism al taberei predestinate, care mâine, călcând cu bucurie, în toi de luptă, pragul eternității spre a ne părăsi pe noi cei din lumea aceasta, va deschide porțile șuvoaielor de vitalitate ancestrală, cari stau gata de năvală pentru salvarea unei lumi condamnate.